

הורוסקופ

(המשך מעמוד 29)

לעולם לא יערער על שילטונו, יסכים להיכנע לאריה ללא התנגדות או מילחמה.

דגים עם בתולה

הם מנוגדים ודומים בעת ובעונה אחת. למעשה, הם יוצרים יחסי שיתוף וניגוד, מכיוון שהם ניצבים האחד מול השני בגלגל המזלות. דגים הוא רך, חולמני, חסר מעשיות ונוטה לעצלות. לבתולה כל התכונות ההפוכות – חרוץ, מעשי, חסר-אשליות ובעל ביקורת חריפה ונכונה. כשהם חיים יחד, הבתולה עוזר לדגים להבחין במציאות כפי שהיא, ודואג לכך שהלה לא ישקע בחלומות בהקיץ. הדגים עשוי לרכך את הבתולה, ולהוסיף לו עניין רב בחיים, בדמיונותיו ובשיגעונותיו המרובים. משברים עלולים לפרוץ כשהדגים סתירי מן הבתולה דברים החשובים לשניהם.

דגים עם מאזניים

לעיתים קרובות הם נמשכים זה לזה, אך חייהם המשותפים לא תמיד קלים. שניהם אומנם אוהבים את הבית וכל מה שקשור אליו. אך הדגים, הרגיל לשרת ולהקריב את עצמו לעיתים למען בן-הזוג, עלול להתאכזב מתגובותיו של המאזניים. שאינו אוהב להיות חייב אך נהנה ביותר מפינוקים. יתכן שלא תמיד ישים לב ויעריך את המאמצים של הדגים לגרום לו נוחות והנאה. מה שמשותף להם הוא הצורך לטפל בסובלים ומוכיח-גורל. הבנתם לבעיות-הנפש של הזולת יוצרת שיתוף ביניהם.

דגים עם עקרב

גם עקרב וגם דגים שייכים למזלות המימיים, המושפעים מריגשותיהם. הם מתאימים לחיים בצוותא, למרות שההבדל לים ביניהם רבים. הצירוף של שניהם שכח, לרוב, העקרב לוקח את השלטון כדבר המובן מאליו. הדגים נכנע ואפילו נושם לרוחה. משוסרה מעליו האחריות לדאוג לקיומו היומיומי, היגרתו והמשעמם. ליד העקרב הוא חש ביטחון, ויודע שיש מי שדואג לכל דבר. התכונה המשותפת להם – הקינאה – עלולה לגרום למתח רב ולמריבות ביניהם. שניהם מסוגלים מדי פעם להתאהב-התאהבות קצרות וחולפות, אך תמיד יחזרו האחד לשני.

דגים עם קשת

הם יכולים ליהנות משותפים ולהתיידד, אך קשר עמוק, מחייב וממושך, עלול להכניס מתח רב, אי-הבנות והתמרמרות. כוכב יופיטר שולט בשני המזלות, לכן יימצאו עניין משותף ואפילו גישה דומה לבעיות שונות. ביחסם לזולת יבלוט חושי-הצדק וההגינות, שניהם יתעניינו בסיפורות, מדע, אמנות, מסעות וירבו בתנועה. אך דגים הר דורש פינוק אין סופי ותשומת-לב. יתמרמר כשהקשת יעסוק בענייניו וישכח שיש מי שמתאכזב ממה שהוא מוכן להעניק.

דגים עם גדי

למרות השוני ביניהם, הם מתאימים. דגים – המזל שחסרה לו יציבות ומעשיות ונתון לחלומות ואשליות – מרגיש נוח בחברת בן האדמה היציב, הגדני, הרוך, חוסר-התושיה והיכולת לפנק, הקיימים בדגים, קוסמים לו לגדי. הנטייה להירתע מלהתמודד עם קשיים מעמידה בפני הגדי אתגר שעמו הוא שמח להתמודד. ההרגשה שהדגים מבקש הגנה מתמדת מחניפה לגדי, והוא, במסירותו ואחריותו הידועים, מוכן להתמסר, לעזור, ולתת מכוחו וממירצו לבן זוגו.

דגים עם רלי

כשאר המזלות המקיימים ביניהם שכנות טובה כך גם הם עשויים למצוא לעצמם עניין משותף. במיוחד כשמדובר באהבת האדם והרצון להיטיב עם הבריות. אלה ישמשו בסיס להבנה הדדית, וגם כאשר יצוצו חילוקי דעות יסייעו האידיאלים המשותפים להחזיר את השלום והשלווה. בזיווג כזה עלול הדלי להפתיע את הדגים בהעזות, במרדנותו ובכוחו המוגזם לחופש. יש לציין שגם הדגים ידע להשיב לדלי כהלכה. דימויו, חלומותיו ותמימותו יכולים לידיהם את הדלי ולגרום לו להערכה מחודשת.

המוטמון טמון בכישרון

טאסיו (גורדון, תל-אביב, ספרד) – למרות הכרזותיהם של שופרות הפירסומת, אין זה הסרט הבאסקי הראשון המוצג בארץ. הבריחה מסגוביה בא מאותו המקום, והמרכיב הפוליטי, המיוחד לאיזור הזה, היה בו הרבה יותר מודגש.

זה אינו גורע מאומה ממעלותיו של סרט זה, שהוא יצירה ראשונה של בימאי אלמוני, המצטיינת בצניעות, בחסכנות ובמידה רבה של פיוט. העלילה מתארת את אורח-חיינו של בן כפר קטן בארץ הבאסקים, מילדות ועד לבגרות. כאשר הוא משיא את בתו לבחיר-ליבה, שלושה שחקנים שונים מגלמים את טאסיו – כילד, כנער מתבגר וכבוגר – אבל הסביבה שבה הוא חי נשארת תמיד אותה הסביבה.

העלילה כולה מתרכזת בקשר שבין האדם לטבע שסביבו, ובין אדם לרעהו, במקום שבו התרבות כמעט שלא עיוותה את האופי האנושי או את צרכיו. הכבוד שחייב האדם לטבע (אל תוציא אף פעם יותר ממחצית הגוזלים מתוך קן); אורח-החיים הנקבע על-ידי עונות-השנה; הפשטות והאמיתיות של תגובות, אשר אינן מותנות בתייחסים או במחשבות-סתר, אלא נובעות מתוך התנאים הבסיסיים ביותר של החיים; ההתנגדות לכל מה שעשוי להגביל את חופש-התנועה ואת חופש-הבחירה בתנאים אלה, קשים ככל שיהיו – כל אלה מעניקים לסרט הזה אופי מיוחד משלו.

לכאורה, מעט מאוד מתרחש בו, למעשה, תשומת-הלב שהוא מעניק לכל פרט ואיזור זה בחיי טאסיו – ממעשי-

פאצ'י בסקרט ואמאיה לאסה – צניעות ופיוט

הקונדס של הילד, המערים על הכומר בכפר, ועד למעשי הקונדס דס של המבוגר, המערים על שומר היערות, דרך סיפור-האהבה התמים, המסתיים בחתונה – כל אלה מרכיבים יחד תמונה פאסטורלית ואנושית מרשימה.

הסרט, שברגעים רבים נראה כמעט תיעודי, לא מעט מפני שהוא משתמש באיכרים של ממש ולא בשחקנים לתפקידים הראשיים, הוא דוגמה מאלפת לסוג מסויים של קולנוע שורשי, הצומח היום בהרבה מקומות בעולם, קולנוע שאפשר לעשות באמצעים צנועים, אם יש כנמצא הכישרון.

גנבו את הבימאי

גונב הלבבות (בן-יהודה, תל-אביב, ארצות-הברית) – הרעיון טוב אך הביצוע כושל. גנב צעיר נתקל, תוך כדי שיגרת עבודתו

הפוליטית, ביומניה של אשה צעירה, שבהם היא מתארת את כל חלומותיה האירוטיים הכמוסים. זה מלהיב את דמיונו עד כדי כך, שהוא מחליט להפוך לגבר אשר יגשים למענה את החלומות.

עד כאן הכל טוב ויפה, אלא שהאיש שכתב את התסריט, דאגלס דיי סטיארט, הוא גם האיש שביים את הסרט. ואם בתסריטים הוכיח כבר את עצמו (כתב את קצין וגנטלמן), הרי זהו הסרט הראשון שהוא מביים, הוא כולו שבוי בתוך קיסמי-האומנותיות, עד שהוא שוכח בכלל לפתח את הגרעין העלילתי שבידו.

גונב שוכח עד מהרה את עצמו ומתאהב באמת ובתמים בצעירה הנשואה, היא עצמה אינה יכולה שלא להיטרף אחרי גבר שהוא התגלמות כל מאוהיה המיניים, ובכך בעצם מסתיים כל העניין, בקישוט הזוהי, משתמש הגנב בכסף שצבר בעבודות-הלילה שלו, כדי לרהט דירה ששכר במיוחד לשם כך. מאחר שהגברת היא מעצבת-פנים, יש אפשרות להשתלל בכל מיני צורות וצבעים משוגעים, כאשר בין הצגת רהיטים אחת לשניה, יש סצינות התעלסות לזהות, שבהן, כצפוי, מסתבר שהגנב הוא גם לוליון-מיטה מצטיין.

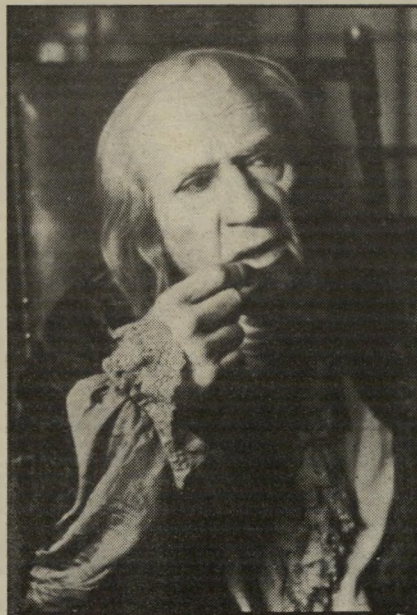
סטיבן באואר ובארברה ויליאמס – קולבים

סטיבן באואר, שהיה עוזרו של אל פאצ'ינו בסקארפייס, וברברה ויליאמס, שהופיעה בסרט ישראלי בשם מירי, שלא חוץ על עצם היום הזה, הם הגנב והמעצבת, ואם אף אחד מן השניים אינו מצליח להיות הרבה יותר מקולב לבגדים (שממנו כמובן מסירים את הביגוד לעיתים קרובות), כנראה שהאשמה לא רק בהם, חסרה כאן יד בימאי, שיאמר להם מה בדיוק עליהם לעשות.

*** אמדיאוס (לב 1, ארצות-הברית), מוצג גם במיטשל ירושלים, ובאורה, רית, מוצג גם במיטשל ירושלים, ובאורה, חיפה); הטרגדיה של הבינוניות מול האבסורד האלוהי, המעניק גאוניות לנפש בלתי-נאצלה, זה תקציר המסר המוגש במיקסס אסתטי ובצלילים מרנינים ומגוונים, בניצוח הבימאי מילוש פורמן, וכמה שמוריי אברהם ראוי לאוסקר!

*** היו זמנים באמריקה (גת, ארצות-הברית, מוצג גם באדיסון, ירושלים); האודיסאה של שני גאנגסטרים יהודיים בני-יורק, משנות ה-20 עד שנות ה-60, מזמנת חטיבות שלמות של זיקוקין ריגור קולנועיים, בין יחסים אנושיים, בהחלט לא מסוריים.

*** מטרופוליס (פריז, גרמניה-ארצות-הברית); ניסיון חריג, שעלה יפה, לשלב את האקספרסיוניזם הגרמני כשיאו עם מוסיקת הרוק העכשווית ביותר, ג'ורג'יו מורודר צבע והלחין את יצירתו בת-האלמוות של פריץ לאנג, מלפני 60 שנה, מי שרוצה ללמוד מה כוחו של הקולנוע – כדאי שיצפה בסרט זה.

מזריי אברהם ב. אמדיאוס / אוסקר, אוסקר בוא:

קולנוע

תדרוך

חובה לראות

תל-אביב – כרמן, היו זמנים בא-מריקה, אמדיאוס, מטרופוליס, מאחורי הסורגים; ירושלים – היו זמנים באמריקה, אמדיאוס, העדר; חיפה – אמדיאוס, זליג, כרמן.

תל-אביב:

*** קאונטרול (חן 1, ארצות-הברית) – בעיות חקלאי, לפי מיטב אופנת האדם הפשוט וענייני היום-יום הקטנים שלו ושל מישפחתו, כפי שהם רווחים היום בקולנוע האמריקאי. סם שפארד, כחקלאי שהסתבך בחובות ושם עינו בכבוק, וג'סיקה לאנג' כרעייטו, הלוחמת כמה שנראה כמו פתיחה לסרט האמיתי, שיבוא בעיקבותיו, אשר לפרומה האגרית בימי רונלד רגן – אשרי המאמי.